

MARTINA NOVOTNÁ

Vraždy
nepočestné panny

MARTINA NOVOTNÁ

*Vraždy
nepočestné panny*

1. vydání

*vydáno v březnu 2020 jako 97. publikace
vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-175-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-176-3 (mobi)

ISBN 978-80-7570-177-0 (pdf)

PROLOG:

KRVAVÝ VÝSLECH V HRADNÍ MUČÍRNĚ

„Chlapi, přivažte ho pořádně!“ rozkázal Jindřich z Frejštejna katovým pacholkům. Ti se hbitě zmocnili muže středních let v drahém šatu. Ten mu zkušenými pohyby servali z těla, ale tak, aby se oblečení nic nestalo, to mělo na rozdíl od člověka v něm, cenu. Pak vzpouzejícího se muže připoutali za ruce a nohy k žebříku, který stál uprostřed páchnoucí tmavé kobky, která sloužila jako hradní mučírna.

„Takže co? Jak ses rozhodl?“ zeptal se pan Jindřich a výsměšně se naklonil k zajatci. Ten se mu místo odpovědi pokusil plivnout do tváře. Sice se mu to nepovedlo, ale i tak to pana Jindřicha rozběsnilo takřka k nepřičetnosti. Vrhł se bezmocného muže, a zasypal ho ranami pěstí do obličeje a hrudníku. Muži tekla z nosu a úst krev, přesto však ze sebe nevydal jediné slovo.

„Chceš si hrát na hrdinu?“ ušklíbl se jízlivě hradní pán, když se dostatečně vyzuřil. „Uvidíme, jak dlouho ti to vydrží.“ Nato dal pokyn katovi a jeho pomocníkům, aby začali se svým dílem.

Netrvalo dlouho a mučírnu naplnily výkřiky bolesti, které se postupně slévaly do soustavného sténání, které najednou utichlo.

„Co je?“ zeptal se podrážděně pan Jindřich svého kata. Ten se sklónil k mučenému muži a pozorně se mu zadíval do tváře.

„Obávám se, že omdlel, urozený pane.“

„Cože? Omdlel? Tak ho koukej hezky rychle přivést k sobě,“ rozčiloval se Jindřich z Frejštejna a rázoval po mučírně z jednoho konce na druhý.

Kat vzal vědro studené špinavé vody, ve které se omývaly mučící nástroje po exekuci, a vychrstl ji spoutanému do obličeje. Jeho víčka se lehce zachvěla, po chvíli otevřel muž namáhavě oči.

„Tak co? Už ses přesvědčil, že to myslím vážně?“ uhodil na něj ostře pan Jindřich. Když se nedočkal odpovědi, pokračoval dál: „Řekni mi, na co jsem se ptal a já tě pustím.“

Vyslýcháný ale otočil hlavu na druhou stranu, aby dal na srozuměnou, že odpovídat nehodlá ani teď. Pan Jindřich zrudl hněvem a pokynul, aby mučení pokračovalo. Když muž na žebříku opět ztratil vědomí, vše se opakovalo. Pak znovu a znovu.

„Otče, prosím, nemohl byste...“ ozval se mladý muž, který byl sice celému výjevu od začátku přítomen, ale který do něj zasáhl až nyní.

Jindřich z Frejštejna se na něj ale zle utrl: „Nemohl a už mě neotravuj, nebo to bude mít ještě horší!“

Mladík se tedy stáhl zpět na své místo až docela vzadu, kde nikým nepozorován odříkával tichou modlitbu za duši mučeného muže. Snažil se ze všech sil chránit duši, když u těla se mu to nepodařilo.

Když muž ztratil vědomí po páté, přistoupil k němu mistr ostrého meče a po chvíli pozorování jen mlčky zakroutil hlavou a podstoupil.

„Co to má znamenat?“ rozčiloval se hradní pán.

„Ten muž vám už nic neřekne, můj pane. Je mrtvý.“

„K čertu s tebou! To sis nemohl počínat trochu opatrněji, aby zdechnul až pak, co mi to řekne?“ vztekal se pan Jindřich. „Nejradši bych dal na mučidla teď tebe!“

Kat stál a mlčky sledoval běsnění svého pána. Za ty roky, co na Frejštejně sloužil, si už na ně zvykl a nijak ho nevyvádělo z klidu.

Jindřich najednou mávl rukou a razantními kroky opustil mučírnu. Mladík vyběhl ven chvílku po něm. Zhluboka se nadechl, pak se předklonil a začal silně zvracet. Tohle bylo na jeho mírnou povahu moc.

KAPITOLA 1:

V LESE JSOU ZADRŽENI DVA TULÁCI

„Ale, ale, copak to tu máme?“ zeptal se pobaveně mohutný muž, který velel skupině asi deseti jezdců ve vojenské zbroji.

Vilém zbledl, v ten okamžik by se v něm krve nedořezal. Rychle se však vzpamatoval, hbitě zabalil malý balíček, co držel na dlani a schoval ho za špinavou halenu.

„Co to máš, ty vandráku?“ ohodil na něj velitel.

„Nic, urozený pane. Jen jsem si zabalil zbytek jídla, abych ve společnosti tak vznešené, jako je ta vaše, nejedl.“ Odpověděl oslovený v duchu svého vychování.

Vojáci na něj vytřeštili oči, něco takého už dlouho neslyšeli, tedy pokud vůbec někdy a pak se hlasitě rozesmáli: „Tak vidíte, veliteli, na jak vznešeného pobudu jsme narazili.“

„Prohledat!“ rozkázal chladně velitel, když se konečně trochu uklidnil. Šest vojáků okamžitě sesedlo, čtyři z nich uchopili Viléma a Jakuba pevně za ruce, že se nemohli ani pohnout a zbývající dva je zkušeně prošacovali. Bez větší námahy našli balíček zabalený v ušmudlané látce a s úšklebkem ho podali svému veliteli. Ten se naklonil ze sedla svého nádherného koně, vzal ho a rozbalil: „Ale, ale, copak to je?“ zeptal se a ukázal ostatním členům malé družiny, co v balíčku našel. Nebylo tam nic jiného, než Vilémova stříbrná spona na plášť zdobená třemi velkými

rubíny. Jediné, co mu zbylo z jeho minulého života, který tak nečekaně ukončil vpád královského vojska na jeho rodný hrad Frejštejn.

„Tak takovou svačinu bych si dal taky líbit.“ nechal se slyšet jeden z ozbrojenců.

„Komu jsi to ukradl, ty chmataku?“ udeřil na Viléma ostře velitel hlídky.

„Nikomu. Vraťte mi to.“ odpověděl Vilém a snažil se mužům vytrhnout. Ti ho však drželi pevně.

„Jistě, samozřejmě, že je tvoje. Že mne to hned nenapadlo, na první pohled je vidět, jak ti ladí k oblečení.“ pokýval pobaveně hlavou velitel. „Nevadí, nemám čas ani chuť se tu s tebou vybavovat. Mám hlad a čeká na mne moje stará. Takže ať se s tebou zlobí někdo jiný a jinak. Jdeme.“

„Kam?“ vyhrkl Vilém a polekaně se díval po zbroji svých vězňů. Bylo sice zřejmé, že královští vojáci to nejsou, ale i tak ho děsili.

„Na návštěvu k naší urozené paní,“ odpověděl ironicky jeden z vojáků.

„A to je kdo?“ vyptával se Vilém dál.

„Veliteli, nemáme ho rovnou pověsit? Něco takového jsem ještě nezažil,“ kroutil nevěřícně hlavou muž, který Vilémovi takřka drtil zápěstí pravé ruky ve svém pevném sevření.

„Nic, žádné věšení nebude. Víš přece, co máme nakázáno. Spoutat a jedeme,“ odmítl jeho návrh rázně velitel a pohodlně se usadil v sedle. Voják jen pokrčil rameny a obratně svázal bráncimu se Vilémovi ruce za zády konopným provazem. Jeho druhové provedli to samé

s Jakubem, který do rozhovoru zatím nezasáhl. Vyčkával na vhodný okamžik, jenže ten nenastal.

Vojáci jim navíc přehodili kolem krku provaz zakončený katovskou smyčkou, která se používala při věšení odsouzenců. Druhý konec si upevnili k sedlům, do kterých vyskočili se slovy: „Doporučovali bychom vám, abyste se moc neflákali, určitě se nechcete sami uškrtit.“

„Ještě jste mi neřekli, jak se jmenuje vaše paní,“ ozval se znovu Vilém.

„Ty jsi vážně neuvěřitelný, ale abys neřekl, splním ti tvé poslední přání, poslední, protože je jasné, že na hradě poputuješ rovnou na šibenici a odpovím ti. Naše paní se jmenuje urozená paní Anna z Cornštejna.“

„To ne!“ vydechl nevěřicně Vilém. „Nikam s vámi nepůjdu. Nic jsem neudělal. Okamžitě mě pusťte, na něco takového nemáte právo! Slyšíte?“ Vilémovi protesty zanikly ve smích vojáků, kteří je považovali za bůhvíjak vtipné.

Když nepomohla slova, pomohou činy, pomyslel si Vilém, který se nehodlal hnout z místa. Pevně se zapřel nohama a rozhodl se, že se raději nechá uškrtit, než by se nechal odvést na Cornštejn.

„Neblázni, Viléme. Tímhle nic nezískáš.“ napomínal ho přítel Jakub.

„Ty to nechápeš, Jakube, já na Cornštejn nemůžu.“

„Proč? Co se děje?“ ptal se šepem Jakub, který nerozuměl tomu, proč se Vilém tak razantně, ale v jejich případě zcela zbytečně brání. Muselo mu být přece jasné, že proti takové početní přesile nemají šanci. Nemluvě o zbraních a koních.

Ale to už velitel zabalil sponu zpět do hadru a celý balíček schoval do svého měšce, který měl uvázaný u pasu. Zvedl ruku a dal pokyn k odjezdu. Celá skupina se hnula kupředu, jen Vilém zůstal stát na svém místě. Voják, který měl k sedlu přivázaný druhý konec provazu, ucítil odpor, jak se napnul: „Co je?“ zeptal se nerudně a otočil se.

„Říkal jsem vám přece, že na Corštejn nepůjdu!“ odpověděl Vilém rozhodně, ale hlas se mu přesto citelně chvěl.

„Tak to jo.“ zavrčel ozbrojenec a trhl provazem. V tom okamžiku se Vilémovi zaryl hluboko do krku. Poslední, co slyšel, před tím, než ho pohltila černá tma, bylo Jakubovo zoufalé volání: „Prosím vás, to ne!“

KAPITOLA 2:

ZADRŽENÍ TULÁCI JSOU PŘEDVEDENÍ K VÝSLECHU

Vilém se probрал k vědomí. Neměl tušení, kde je a jak se tam dostal. Nedokázal ani s určitostí říct, zda je ještě vůbec naživu, nebo zda se již ocitl na věčnosti. Ovšem nesnesitelná bolest, kterou cítil, ho přesvědčovala o tom, že je spíše stále mezi živými. Měl pocit, že mu krk drtí jakési neviditelné kleště. Chtěl si na něj sáhnout, ale nešlo to. Ruce měl pevně spoutané za zády, stejně tak ucítil silná pouta kolem kotníků.

Vilém byl v neproniknutelné tmě, v prvním okamžiku se vyděsil, že oslepl. Pak si ale vybavil poslední vzpomínky před tím, než upadl do bezvědomí a došlo mu, že je s největší pravděpodobností v nějaké podzemní vězeňské kobce hradu Corštejna. Při té myšlence se otrásl hrůzou. Pokusil se pohnout, ale bez úspěchu.

„Jakube?“ vypravil ze sebe po chvíli namáhavě. V ústech měl sucho a okoralý jazyk se mu lepil na patro. Rozpraskané rty nechtěly poslouchat. Přesto všechno sebral Vilém poslední zbytky sil a znovu a silněji zavolal: „Jakube!“

K jeho nevýslovné radosti se odkudsi ze černoty ozval hlas jeho přítele: „Mladý pane? Mladý pane, jste v pořádku? Díky Bohu, že žijete.“

Vilém si nebyl zrovna dvakrát jist, zda to, co právě prožívá, by se dalo nazvat žitím, ale pravda byla, že srdce mu tlouklo a dýchal.

Než však stačil Jakobovi odpovědět, ozval se ze tmy hluk, rázné kroky a skřípot otevírajících se dveří. Do obličeje obou mužům padl oslnivý jas zapálené louče. Instinktivně zavřeli oči.

„Tyhle dva chcete?“ ozval se nad nimi nepříjemný hrubý hlas. Na tvářích ucítili teplo, jak jim strážný strčil louč až těsně k obličejům, aby na ně druhý příchozí dobře viděl.

„Jo, to jsou oni. Chlapi, vezměte je,“ rozkázal čísi hlas, Vilém měl pocit, že ho už někdy někde slyšel. Dokonce docela nedávno. Pak se mu to všechno vybavilo a on poznal hlas velitele vojáků, kteří jeho a Jakuba zajali a odvedli sem na hrad. Ucítil, jak ho něčí ruce zbavují pout na nohou. Nato ho ty samé ruce chytily podpaží a prudce postavily. Vilémovi se zatočila hlava, předklonil se a začal zvracet.

„Máš štěstí, že to šlo vedle. Jinak bych ti ukázal!“ zavrčel mu kdosi do ucha a pak do něj silně vrazil. Vilém popolétl dopředu a udělal několik vrávoravých kroků.

„Tak pojď.“ Uslyšel opět hlas velitele, tentokrát zněl ale klidně. Vilém vyšel váhavě z cely a otočil se po svém příteli, ten mu šel se skloněnou hlavou v patách.

„Kam?“ zeptal se nejistě Vilém, i když odpověď tušil předem.

„K urozené paní Anně. Předem vás dva upozorňuju, abyste se o nic nepokoušeli a nedělali hlouposti.“

V ten okamžik se celým vězením rozlehl nelidský řev. Jakub se lekl tak, až nadskočil. Velitel se pobaveně rozesmál: „Toho si nevsímejte, to se jen náš kat snaží jednomu darebákovi vysvětlit, že by pro něj bylo lepší, kdyby se přiznal ke svým zločinům.“

Vilém zavrával, jako by na něj šly mdloby. Velitel na něj pátravě pohlédl. Pak šel a z vědra, které stálo hned za dveřmi do vězení, nabral do otlučené misky poměrně čistou a studenou vodu. Přidržel ji Vilémovi u úst se slovy: „Napij se, provaz je mrcha, to já znám. Tvoje chyba, neměl sis hrát na hrdinu.“

Vilém ji vyprázdnil dvěma velkými doušky.

„Děkuji,“ uklonil se vděčně, hned se cítil výrazně lépe.

„Ty chceš taky?“ otočil se velitel na Jakuba. Ten jen mlčky přikývl a dychtivě pozoroval misku.

„Že jsem se vůbec ptal,“ usmál se velitel a dal napít i jemu.

„Netušil jsem, že se teď se zločinci budeme tak babrat.“ Neodpustil si jedovatou poznámku žalářník, kterému se podle jeho přesvědčení přehnaně útlocitné zacházení s vězni pranic nelíbilo.

„Drž hubu, nikdo se tě na nic neptal!“ vyjel na něj ostře velitel vojáků. Strážný pohodil hlavou a uraženě se otočil. Nic víc si nedovolil. Moc dobře věděl, že by z případného střetu jako vítěz nikdy nevyšel a neměl chuť se nechat zmlátit. Navíc před svědky, a takovými.

„Tak jdeme!“ vyzval Viléma a Jakuba opět velitel a vzal do ruky druhé konce provazů, kterými byli Vilém s Jakubem spoutáni v zápěstí. Prošli dlouhou úzkou chodbou, jen slabě osvětlenou čadícími loučemi a vyšli na nádvoří. Tam už čekali další dva vojáci, kteří od svého nadřízeného zajatce převzali. Nato se všech pět vydalo do paláce, kde na ně čekala urozená paní, aby rozhodla o osudu zadržených zločinců.

Vilém šel ztěžka, připadal si jako ve zlém snu. Pořád doufal, že se najednou ozve kohoutí zakokrhání, on otevře oči a bude zase doma,

ve své komnatě na hradě a jen bude kroutit hlavou, co měl vlastně ten hrozný sen znamenat.

Nic z toho se však nestalo. Vojáci ho stejně jako Jakuba vedli přes nádvoří do velké budovy panského paláce, kde se hned v přízemí nacházela rozlehlá síň, která zjevně sloužila jak k přijímání důležitých návštěv a poselství, tak k pořádání slavností a hostin. Ovšem stejně tak sloužila i poněkud pochmurnějším účelům, jako bylo probíhání soudního řízení, neboť páni z Cornštejna měli nejen moc výkonnou, ale i soudní.

Uprostřed místnosti stálo velké bohatě vyřezávané křeslo, které díky svým zlatým ornamentům připomínalo královský trůn. Před ním byl masivní dubový stůl, na kterém byla jediná věc a to velký stříbrný kříž. Křeslo, stejně jako celá místnost, bylo prázdné.

Vojáci dovedli oba zajatce až ke stolu, kde je přinutili pokleknout a zůstali stát za jejich zády s rukama položenýma na jílcích svých mečů, aby snad nebylo pochyb o tom, že jsou připraveni je okamžitě použít, kdyby bylo třeba. Velitel hlídky se postavil poněkud z boku. Bylo jasné, že právě on bude podávat hlášení a poskytovat svědectví ve věci zadržení dvou podezřelých mužů, u kterých se navíc našla tak cenná věc, jakou stříbrná spona vykládaná rubíny a bohatě zdobená rytinou bezpochyby byla.

Čas se nesnesitelně vlekl. Jakobovi se zdálo, že uběhla celá věčnost, než zaslechl otevírání dveří a šustění drahé látky. Zatím co on se zvědavě podíval po nově příchozí, Vilém se celý schoulil do sebe a neodtrhl zrak z podlahy před sebou, kam celou dobu upřeně hleděl. Jakobovi připomínal kamennou sochu. Byl z Vilémova chování poněkud rozpačitý. Sám věděl, že je jejich situace velmi špatná, dalo by se říci beznadějná, přesto mu Vilémovo chování připadalo přehnané.

Jakub se nenápadně otočil a uviděl přicházet ženu středních let. Dlouhé hnědé vlasy měla vyčesány nahoru a upravené do netradičního proplétaného drdolu, který zdobila šňůra drobných bílých perel. Velké modré oči si zvědavě prohlížely oba klečící muže, i když tvář, kde se kolem očí i úst, už začínaly objevovat první vrásky, zůstávala klidná a chladná.

Urozená paní Anna, neboť to nebyl nikdo jiný než právě ona, došla pomalým důstojným krokem ke křeslu a posadila se. Rozvážným pohybem si upravila své krásné šaty z nejdražšího hedvábí světle zeleného odstínu, vyšívané tmavě zelenými korálky a stříbrnou niti. Potom se podívala na velitele a příjemným hlasem ho vybídla: „Nuže, podej mi své hlášení veliteli Oto.“

Velitel se své paní uklonil a začal: „Podle vašeho rozkazu, urozená paní, jsem se svými lidmi projížděl lesy kolem hradu a hledal lapky, kteří v minulých dnech přepadli kupeckou karavanu půl dne cesta od Cornštejna. Při tom jsme narazili na tyto dva muže. Chovali se velmi podezřele, navíc nejsou ani místní. Proto jsem nařídil svým lidem, aby je prohledali. U toho mladšího jsme našli tohle,“ s těmi slovy sáhl velitel do svého měšce, vyňal z něj balíček, který rozbalil a na stůl před urozenou paní Annu položil stříbrnou sponu se třemi rubíny, které zářily jako kapky krve. Paní Anna vzala sponu do ruky a pečlivě si ji prohlížela, Jakobovi neuniklo, jak zvědavě skáče pohledem ze spony na Viléma a zpět. Teď už zatrnulo i jemu, co když ho pozná?

Vilém křečovitě zatnul oči. Nechtěl nic a hlavně nikoho kolem sebe vidět. V tomto okamžiku si nepřál nic jiného, než aby se země pod ním rozestoupila a pohltila ho.

„Ty, mládenče, ukaž mi svou tvář,“ vyzvala ho nečekaně paní Anna.

A je to tu. Pomyslel si Jakub a cítil, jak mu srdce svírá ledový strach. Před nepřátelskými vojáky při dobývání Frejštejna dokázal svého mladého přítele ochránit, ale jak mu měl pomoci teď a tady?

Vilém se však ani nepohnul. Dál klečel schoulený do sebe s hlavou hluboko sklopenou.

„Chci vidět tvou tvář!“ ozvala se po chvíli důraznějším hlasem paní Anna.

„Neblázni a poslechni, tohle k ničemu není,“ zašeptal naléhavě Jakub. Vilém ho však buď neslyšel, nebo se nemínil jeho dobře míněnou radou řídit.

„Tvou tvář!“ vyzvala do třetice urozená paní Viléma. Když se nic nestalo ani pak, pokynula veliteli Otovi. Ten přistoupil k Vilémovi, chytil ho za vlasy a násilím mu zvedl hlavu tak, aby jeho paní viděla vězni do obličeje. Ta na něj chvíli zamyšleně hleděla, pak pokynula vojákově, že ho může pustit. Jakmile se tak stalo, Vilém opět sklonil hlavu hluboko k zemi a Jakobovi, který z něj nespouštěl oči, se zdálo, jako by se mu na krátký okamžik zaleskla na řasách slza.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se paní Anna Viléma. Ten se ani nepohnul.

„Kde jsi vzal tu sponu?“ ptala se paní Anna dál. Opět žádná reakce.

„Ta je moje, urozená paní.“ ozval se nečekaně Jakub.

„Tvoje?“ opakovala nevěřičně paní Anna a otočila se k němu: „Jak jsi k ní přišel?“

„Našel jsem ji.“ odpověděl klidně Jakub, kterému nešlo o nic jiného, než aby odvrátil pozornost od Viléma.

„Jistě, u někoho na plášti, že?“ zeptal se ironicky velitel. Hned se však zarazil. „Prosím za odpuštění, milostivá paní,“ ukláněl se rozpačitě.

„Není co odpouštět, přesně to samé napadlo i mne, veliteli. Předpokládám, že jsi ji našel na plášti někoho, koho jsi před tím vlastnoručně zavraždil, že?“ podívala se paní Anna přísně na Jakuba.

„Odpusťte, urozená paní, že si dovoluji vám odporovat, ale tak to není,“ snažil se ten zachovat klid aspoň navenek, i když uvnitř v něm byla malá dušička a srdce mu zběsile tlouklo. Teď šlo o všechno.

„Ne? A jak tedy?“ zeptala se zvědavě hradní paní.

„Mluvím pravdu, tu sponu jsem skutečně našel. Pravdu máte ale i vy, byla na plášti mrtvoly. Ale já toho člověka nezabil. Přísahám. Byl to nějaký urozený člověk, možná rytíř, a padl při dobývání Frejštejna.“ Jakub si byl vědom toho, jak moc riskuje, ale pokud chtěl zachránit mladého pána, nic jiného mu nezbývalo. Honem improvizoval a na místě vymýšlel aspoň trochu uvěřitelný příběh, pomocí kterého by mohl zachránit život Vilémovi a snad i sobě.

„Jak ten člověk vypadal?“ zdálo se, že jeho vyprávění paní Annu zaujalo.

„Je mi to moc líto, urozená paní, ale nevím,“ odpověděl k jejímu zklamání Jakub.

„Jak je to možné? Sundáš někomu sponu z pláště pod krkem a ani se nepodíváš, jak vypadá?“ divila se paní Anna, která se tvářila, že Jakubovu vyprávění věří.

„Když on měl rozbitý obličej, má paní. Někdo mu musel rozseknout hlavu, asi mečem nebo sekerou. Obličej toho nešťastníka byl k nepoznání a navíc zalitý zaschlou krví,“ vymýšlel si Jakub dál.

„V tom případě je zajímavé, že na sponě není po krvi ani stopa,“ zamyslela se nahlas paní Anna a pobaveně sledovala, jak si s touto námitkou Jakub poradí. Ten se ale nenechal vyvést z rovnováhy a bez mrknutí oka odpověděl: „Byla samozřejmě taky celá špinavá, ale já jsem ji vyčistil.“

„Musíš mít dobré oči, když sis pod vrstvami zaschlé krve toho šperku šiml a ještě šikovnější ruce, že se ti podařilo ho tak dokonale vyčistit.“

Jakub cítil, jak ho opouští jistota. „Já jsem vlastně vyučený šperkař, urozená paní, takže to pro mne nebylo vůbec těžké,“ zalhal opět Jakub a raději uhnul pohledem, protože sám cítil, že to tentokrát přehnal. Ale co mohl dělat?

„Takže se můžu rozhodnout, zda tě dám pověsit za krádež či vraždu,“ pokyvovala rozvážně hlavou paní Anna.

„To ne, urozená paní! Prosím vás, to ne! Jakub za nic nemůže. Nic z toho, co řekl, není pravda. Všechno je jen a jen má vina, já jediný si zasloužím trest. Prosím, slitujte se nad ním a nechte ho žít. Nic špatného neudělal!“ vykřikl najednou Vilém.

„Chceš říct, že není ani vrah ani zloděj? Že tu sponu nenašel, jak tvrdíš?“

„Ne, ta spona je opravdu moje. Jakub to všechno řekl jen proto, aby mě chránil!“ Vilémovi stouply slzy do očí.

„Takže ho nedám pověsit jako sprostého lapku,“ paní Anna se odmlčela a Vilém si oddech ulehčením. V ten okamžik ale hradní paní

pokračovala: „Nenechám ho popravít jako zločince, ale dám ho potrestat na hrdle za to, že mi lhal, což jsi mi právě teď před svědky potvrdil.“

„Bože všemohoucí, on se mi snažil pomoc a já ho za to svou hloupostí posílám na popraviště,“ zašeptal Vilém. Sklonil hlavu na kolena a ramena se mu začala třást v pravidelných intervalech.

Paní Anna se spokojeně pousmála a pokývala hlavou. „Můžete jít,“ řekla vojákům, kteří doposud nehybně stáli za oběma vyslýchanými muži. Ti se tázavě podívali napřed na svou paní, pak svého velitele. Ten jen mlčky přikývl a ukázal směrem ke dveřím. Vojáci už na nic nečekali, otočili se na patě a spěšně opustili sál.

„Takže začneme znovu,“ usmála se paní Anna, když je Vilém trochu uklidnil. „Jak se jmenuješ?“

„Vilém, urozená paní,“ odpověděl téměř neslyšně Vilém.

„To ale není tvé celé jméno, že?“ naléhala paní Anna.

„Není, urozená paní.“

„Jaké je tedy tvé celé jméno?“ na slovo celé byl dán zvláštní důraz.

„Vilém z Frejštejna, má paní.“ Vilém se po vyslovení svého jména zoufale podíval na Jakuba. „Prosím odpusť, vím, že ses mě pokoušel chránit a já ti za to moc děkuji. Vůbec jsem ti velmi vděčný za všechno, co jsi pro mě za poslední dobu udělal, ale já nedokážu žít tak, jako ty poslední dny a týdny. Prosím, nezlob se.“ Pak se znovu obrátil k urozené paní Anně. Tentokrát se jí zpříma podíval do očí a pevným hlasem prohlásil: „Jmenuji se Vilém z Frejštejna a jsem jediným synem zemřelého Jindřicha z Frejštejna. Zároveň však prohlašuji, že tento

muž, který se jmenuje Jakub, se ničím neprovinil, tudíž žádám jeho okamžité propuštění. Nemáte právo ho poslat na popraviště za to, co vám řekl. Je to můj sluha a lhal, aby chránil zájmy svého pána. Na to má podle starodávných zvyklostí právo.“

„Tímto mužem, jak říkáš, urozený pane, Jakubem, se budeme zabývat později. Teď mě zajímáš ty!“ odpověděla chladně paní Anna. „Přiznáváš se tedy, že jsi tím, na jehož hlavu vypsali milostivý panovník Václav II. vysokou odměnu ve zlatě?“

„Ano, urozená paní.“

„A stejně tak jsi synem toho, kdo nechal k smrti umučit mého manžela a otce mého jediného dítěte dcery Elišky?“

Teď teprve Jakub pochopil, proč se Vilém vzpíral jít na Corštejn a proč se tolik snažil, aby ho paní Anna nepoznala. Srdce mu sevřel ledový strach, situace byla mnohem vážnější, než si doposud myslel.

„Ano,“ odpověděl Vilém a hlas se mu už tentokrát lehce chvěl. Sebevědomí ho rychle opouštělo.

„Víš, co to pro tebe znamená?“ zeptala se významně Anna.

„Ano, urozená paní,“ odpověděl Vilém. Přesto, že se díval paní Anně pevně do očí, se mu hlas již zcela zřetelně třásl.

Jakub si nedivil, vybavil si nelidský řev z mučírny, který slyšeli při své cestě do audienčního sálu a stejně tak se mu živě vybavila bolest, kterou zažíval, když byl sám podrobován mučení na Frejštejně před tím, než mu mladý pan Vilém uvěřil, že se zločiny, které se tam tehdy staly, nemá nic společného.

„Dobře.“ Paní Anna jakoby najednou ztratila o oba klečící muže zájem. „Odvedte je zpět do vězení, veliteli. O trestu, jaký je stihne, rozhodnu později.“ S tím vstala od stolu a za jemného šustění hedvábí opustila sál, aniž by se na Viléma nebo Jakuba ještě podívala.

KAPITOLA 3:

TULÁCI JSOU ZPĚT VE VĚZENÍ, NA HRAD FREJŠTEJN ÚTOČÍ KRÁLOVSKÉ VOJSKO

„Tak pojďte, budete rozumní, že? Nechce se mi volat další vojáky,“ prohlásil velitel a sklonil se k vězňům, aby jim pomohl vstát.

Jakub celou cestu zpět do vězení starostlivě pozoroval Viléma. Zdálo se mu, jako by vůbec nevnímal svět kolem sebe. Jakub měl obavu, jestli toho na jeho mladého přítele nebylo za poslední dobu až moc. Nebylo by se čemu divit, kdyby ze všeho, co se za poslední dny odehrálo, přišel o rozum.

Velitel se k němu naklonil a zeptal se: „Je to opravdu urozený pán Vilém z Frejštejna?“

„Je,“ přikývl Jakub poněkud smutně.

„Pokud vám dvěma můžu radit, tak to nikomu neříkejte. Ani ty, ani on.“ zašeptal mu do ucha velitel Ota.

Jakub se na něj překvapeně podíval: „Proč?“

„Uvidíte, ale nikomu ani muk,“ usmál se potutelně velitel, otevřel dveře vězeňské cely a oba strčil dovnitř. Dveře za nimi pečlivě zavřel a zajistil závorou.

Vilém s Jakubem se ocitli opět v naprosté tmě. Jakub si sedl na zem rovnou tam, kde stál a pokusil se zbavit se pout na rukou. Ve vězení mu to sice nebylo nic platné, ale hrozně moc se chtěl podrbat na rameni, a to s rukami za zády dost dobře nešlo.

„Mladý pane, jsem volný!“ zavolal náhle radostně, pro jistotu však přitlumeným hlasem. Jeden nikdy neví. Odpovědí mu však byl jen tichý vzlyk.

„Mladý pane? Stalo se něco?“

„Copak to, co se už stalo, ti nestačí?“ zeptal se kousek od něj plačtivý hlas.

„Omlouvá se, pane. Já to tak nemyslel. Ale nesmíte ztrácet naději, třeba to nakonec nebude tak zlé, jak se nám teď zdá,“ snažil se Jakub povzbudit svého pána, a jak doufal, i přítele.

„Máš pravdu. Nebude to tak zlé, protože to bude ještě horší,“ vykřikl zoufale Vilém a rozplakal se. Jakub natáhl ruce, aby našel místo, kde Vilém ležel schoulený na zemi a začal ho konejšivě hladit po zádech. Nakonec je to to nejlepší, co mohl Vilém udělat. Potřeboval to všechno ze sebe dostat a konec konců slzy čistí duši. Jakub však stále nepřestával doufat, že nakonec všechno dobře dopadne, z hlavy mu nešla ani slova velitele vojáků, který, jak se zdálo, s nimi jednal slušně. O nich ale nechtěl Vilému nic říkat, sám si nebyl jist, co znamenají a nechtěl v něm vzbudit plané naděje. Nikdy by si neodpustil, kdyby mu měl způsobit takové zklamání.

Vilém se cítil nejhůř za celý svůj dosavadní život. Najednou na něj padlo všechno to, co se odehrálo v posledních dnech, týdnech a měsících. Cítil se neskutečně sám a propadl čirému zoufalství. Sice se

všemožně snažil ovládnout, ale bez úspěchu, cítil, jak mu z očí tečou stále nové a nové proudy slz. Nakonec samým vyčerpáním usnul.

+ + +

Jindřich z Frejštejna seděl se svým honosným křesle a zachmuřeně naslouchal hlášení velitele hradní posádky o tom, jak je hrad obklíčen královským vojskem. Vzteky vytrhával silnou stříbrnou nit, kterou byl mistrovsky vyšíván rukáv jeho drahého šatu černé barvy. I přes zoufalou situaci, ve které se teď on a vůbec všichni, kdo byli na hradě, ocitli, byl dokonale upraven. Dlouhé černé vlasy spadající až na ramena se leskly v záři plamenů, které plápolaly v krbu a nelítostně stravovaly březová polena. Stejně tak černé, jako vlasy, byly i vousy, krátce střižené a pečlivě pěstěné, které dodávaly tváři Jindřicha z Frejštejna mužný a podmanivý vzhled i přes jeho pichlavé a kruté oči, černé jako uhlíky ze samotného pekla.

„Vida, tak ten proradný purkrabí Adalbert z Lípy na nás přece jen stihnul poslat královské psy, než zdechnul,“ vrčel vztekle.

„Račte prominout, urozený pane, ale myslím, že to není jeho vina. Pokud by vás udal opravdu on, proč by jeho královská milost čekala s útokem tak dlouho? Spíše se obávám, že je to kvůli té kupecké karavaně, co jsme...“ purkrabí se zarazil, když viděl, jak zlým pohledem po něm šlehl jeho pán. „Chtěl jsem říct, že za to pravděpodobně může ona kupecká karavana, co tak náhle a beze stopy zmizela v lesích na našem panství, urozený pane,“ honem se opravil Petr ze Zálesí, muž středních let, který se se svými zrzavými vlasy a mírně šikmýma očima nápadně podobal lišce.

„Jen to řekni otevřeně, teď je to už stejně jedno,“ mávl rukou hradní pán. „K čertu, copak jsem mohl vědět, že ti zpropadenci vezou zboží samotnému králi?“

„Odpusťte, urozený pane, ale myslím, že je jedno, proč tu vojáci jsou. Směrodatné je, že tu jsou. Nejdůležitější teď je, vymyslet, co uděláme,“ nadhodil opatrně purkrabí.

„Máš pravdu, musíme jim ukázat, kdo je tu pánem!“ vykřikl hněvivě Jindřich z Frejštejna a udeřil svou mohutnou pěstí do stolu tak silně, až cenná skleněná číše na něm poskočila a spadla na podlahu, kde se roztránila na tisíce malých kousků.

„Škoda,“ prohodil smutně pan Jindřich a díval se na hromadu střepů. „Ale jak se říká, lehce nabyl, lehce pozbyl, že? Pokud mě paměť neklame, tak i tohle byla součást našeho posledního lupu.“

Purkrabí Petr ze Zálesí jen mlčky přikývl. Zrovna, když se znovu chystal zeptat na plán svého pána, ozval se z nádvoří bojový ryk. Jindřich z Frejštejna i jeho společník se vrhli k oknu.

„Je zle, královští vojáci prolomili bránu, co teď?“ zeptal se úzkostlivě sluha loupeživého rytíře. Přepadat kupecké karavany ze zálohy mu nevadilo, ale představa, jak se postaví tváří v tvář vycvičenému bojovníku s mečem v ruce, ho příliš nelákala.

Jindřich z Frejštejna jako by četl jeho myšlenky: „Co bychom asi tak dělali, ty zbabělče? Vezmeme zbraně a ukážeme těm prevítům, kde je jejich místo!“ S těmi slovy tasil svůj meč a vyběhl z komnaty.

Na nádvoří se zatím rozpoutalo hotové peklo. Obránci hradu sice bojovali jako lvi, ale proti mnohonásobné přesile skvěle cvičeného královského vojska neměli prakticky žádnou šanci.

Jindřich z Frejštejna se zastavil a rozhlédl se po bojujících mužích. Pak se vrhl do míst, kde probíhaly nejtěžší boje. Uvědomoval si, že je vše ztraceno a jeho porážka je neodvratitelná, ale přesto, nebo právě proto, odmítal hrad opustit. Když zemřít, pak s mečem v ruce, jako pravý rytíř.

„Chlapi, támhle je. Chyťte ho!“ Uslyšel za sebou rázný rozkaz. Otočil se a jeho pohled padl na statného muže v honosné zbroji, sedícího na krásném vraníkovi. Okamžitě ho poznal, byl to Oldřich z Bítova, velitel královských vojáků.

„Pojď si pro mne sám, pokud se nebojíš, ty zbabělče jeden!“ zařval na něj a vyrazil proti němu s napřaženým mečem. V ten okamžik se na něj vrhli všichni vojáci, kteří bojovali v blízkosti. Jindřich z Frejštejna byl skvělý šermíř, který ve svém okolí neměl přemožitele, ale ani on nedokázal dlouho vzdorovat mnohonásobné přesile. Dva vojáky se mu podařilo zabít a jednoho zranit, ostatní na něj ale zle dotírali, až se jim podařilo vyrazit mu meč z ruky. Pak už to byla otázky chvilky a hradní pán byl pevně spoután.

„Váš pán je zajat. Boj skončil, odložte zbraně!“ křičel ze sedla svého koně pan Oldřich, který se ale osobně do tohoto boje nezapojoval. Na hřbetě svého vraníka se cítil přece jen bezpečněji.

Ze začátku mu nikdo nevěnoval pozornost, ale když svůj rozkaz opakoval a frejštenští vojáci se pohledem přesvědčili, že mluví pravdu, jeden po druhém odkládali meče a zůstávali stát s rukama volně podél těla na znamení své kapitulace.

„Přiveďte mi ještě toho kluka!“ rozkazoval pan Oldřich dál. Vojáci, kteří zrovna nebyli zaměstnáni hlídáním zajatců, se rozběhli po hradě, aby přivedli svému veliteli mladého pána Viléma z Frejštejna. Ve snaze ho najít, obrátili hrad vzhůru nohama, každý toužil, aby ho našel právě

on a vysloužil si tím značnou finanční odměnu. Ovšem všichni se vrátili s nepořízenou. Jen jeden voják držel v ruce bleděmodrý stříbrem vyšívaný kabátec a rozpačitě ho podával svému pánovi: „Tohle jsem našel v jeho komnatě až úplně vzadu pod postelí. Ale urozeného pana Viléma jsem nikde neviděl.“

„Je to jeho?“ zeptal se příkře Oldřich z Bítova Jindřicha z Frejštejna, ten jen pobaveně pokrčil rameny. Neúspěch velitele královských vojáků ho těšil mnohem víc, než naděje, že se jeho jedinému synovi podařilo z hradu závčas uprchnout. „Co já vím, zeptejte se ho,“ rýpnul si jízlivě.

„Kde je?“

„Copak já vím, to byste přece měl vědět vy, ne? Vy jste sem byl vyslán samotným panovníkem, abyste ho chytil. Zdá se, že vás přechytračil malý kluk,“ posmíval se pan Jindřich.

„Ptám se vás naposledy, kde je váš syn!“ křičel Oldřich na Jindřicha a vztekle při tom třásl vlněným kabátcem.

„Myslíte, že je v tom oblečení, že s ním tak třesete? Snažíte se ho odtud vyklepat? No proč ne, jen to zkoušejte dál, třeba se vám to nakonec podaří,“ smál se pobaveně Jindřich z Frejštejna.

„Tak dost!“ Oldřich z Bítova se pomalu přestával vzteky ovládat. „Skončete tu frašku!“ S tím pokynul jednomu ze svých mužů. Ten přistoupil k panu Jindřichovi, beze slova tasil meč a švihl jím. Ozvalo se zvláštní křupnutí, při kterém těm, kdo ho přes hluk a řev, který na hradě panoval, slyšeli, přejel mráz po zádech. Následovalo žuchnutí způsobené pádem bezvládného těla.

„To se králi líbit nebude,“ prohodil temně jeden z důvěrníků Oldřicha z Bítova, který mu stál po pravé ruce. „Měli jsme ho přivést živého, tedy oba dva. Ted' je Jindřich v pánu a Vilém bůhví kde.“

„Ještě ty mě štvi!“ utrl se na něj pan Oldřich, který už ted' sám hořce litoval, že se nechal unést. Stalo se přesně to, co chtěl Jindřich z Frejštejna. Opět nad Oldřichem z Bítova zvítězil, i když tentokrát už opravdu naposledy. Jenže co se dalo dělat, stalo se a odestát se nedalo. „Já to Jeho Veličenstvu nějak vysvětlím. Snad,“ dodal s pohledem upřeným na bezhlavé tělo Jindřicha z Frejštejna.

KAPITOLA 4:

JAKUB VE SLUŽBÁCH KRÁLE VÁCLAVA II. UNÁŠÍ PANA VILÉMA Z RODNÉHO HRADU

„Mladý pane, jste tu?“

„Jakube! Ani nevíš, jak rád tě vidím!“ vykřikl nadšeně Vilém z Frejštejna, když jeho přítel nečekaně vrazil do jeho komnaty. Chtěl ho obejmout, hned se ale zarazil a vyděšeně na něj zíral. Jakub svíral v pravé ruce meč a špičkou mu mířil na prsa.

„Svléknout!“ rozkázal úsečně Jakub.

„Cože?“ vyděsil se Vilém.

„Musíte se honem svléknout!“ naléhal Jakub a nervózně se ohlížel po dveřích.

„Svléknout?“ opakoval nevěřicně Vilém, jako by se chtěl přesvědčit, zda se nepřeslechl. „Nechtěl bys mi napřed vysvětlit...?“

„Nechtěl!“ zavrčel Jakub, vrhl se na Viléma a povalil ho na postel. Velmi nešetrným způsobem z něj serval šaty a společně s mečem je hodil pod postel, až dozadu ke zdi. Vilém zůstal ležet na břiše jen ve spodní košili. Nechápal, co se děje, ale rozhodl se instinktivně bránit. Chytil Jakuba za nohu a trhl jí, Jakub zavrávorál a padl na něj jak široký, tak dlouhý. Přesně v tom okamžiku se rozletěly dveře a v nich se objevila skupina vojáků v královských barvách.

„Je to komnata toho mladého spratka?“

„Je,“ potvrdil Jakub a třel si naražený loket, do kterého se při pádu uhodil o pelest postele. „Ale jak vidíte, on tu není a já bych docela ocenil trochu soukromí, než to tady s tím chlapcem skončím.“ Jakub celou svou vahou držel Viléma pod sebou. Ten se sice svíjel jako úhoř, ale nebylo mu to nic platné.

„Jasně, chápeme. Tak hezkou zábavu,“ ušklíbli se vojáci a s několika oplzlými poznámkami místnost opustili. Dokonce za sebou se smíchem zavřeli dveře.

Když odešli, Jakub ještě chvílku počkal, pak vstal a uvolnil mladého pána.

„Mladý pane, vojáci krále Václava II. se už dostali do hradu,“ oznámil mu zcela zbytečně.

„To jsem si taky všiml,“ odpověděl Vilém a snažil co nejlépe zahalit do slabé spodní košile. Jakubovu chování nerozuměl a o to víc ho děsilo. „A ty ses přidal k nim!“ vyhrkl nevěřicně Vilém. Vyskočil z postele a ohnal se po Jakobovi dýkou, která zůstala ležet na stole pod oknem. Ten však uhnul. Také seskočil z postele a chopil se svého meče. Jakub byl zkušený a velmi zručný šermíř, stačil mu jediný pohyb, aby mladému pánovi vyrazil krátkou zbraň z ruky a tím ho odzbrojil.

„Tak bodni, na co čekáš?“ křičel na něj Vilém, který nebyl sto Jakubovu zradu pochopit. Proč? Kdyby chtěl peníze, majetek, moc...to všechno mu mohl dát Vilém stejně jako panovník. Kvůli tomu ho nemusel zradit a nechat se naverbovat do nepřátelského vojska. Tak proč?

„Já vám nepřišel ublížit, mladý pane,“ zavrtil hlavou Jakub a sklonil svůj meč. „Ano, přidal jsem se ke královským vojákům, ale jen proto, abych vás mohl chránit. Prosím věřte mi, na vysvětlování teď není čas. Za chvíli můžou přijít další a těm bychom už nemuseli uniknout. Pan Oldřich z Bítova má za úkol vás najít, zajmout a předvést před krále.“

„Bože na nebesích!“ uklouzlo Vilémovi.

„Král Václav dokonce vyspal na vaši hlavu a na hlavu vašeho otce odměnu. A musím říct, že opravdu vysokou. Frejštejn nemá šanci se ubránit, slyšíte sám ten křik a hluk na nádvoří. Myslím, že už dokonce padl. Musíte z hradu hned pryč. Prosím! Nemáme čas! Vezměte si na sebe tohle.“ S těmi slovy Jakub vytáhl ze záňadří stočenou dlouhou bílou košili, jako nosili například sloužící, kteří pomáhali v kuchyni.

„Proč?“ Vilém byl tím vším zcela otřesen a nebyl s to logicky myslet.

„Musíte vypadat jako sluha, ti nikoho nezajímají. Honem,“ naléhal Jakub a sám se snažil Vilémovi obléknout oblečení, které před chvílí zabavil v hradní kuchyni. Vilém se již nebránil. Navlékl si ušmudlané šaty a vydal se za Jakubem. Ten byl už na chodbě a běžel ke schodům do prvního patra.

„Počkej ještě!“ zavolal za ním Vilém a z pláště, který visel za dveřmi komnaty, odepnul masivní stříbrnou sponu, věc pro něj ze všech nejcennější. Byla to památka na jeho matku, která nedávno za nejasných okolností zemřela a s jejíž smrtí se Vilém ještě zcela nevyrovnal. Několikrát ho i napadlo, že to nebyla nešťastná náhoda, jak dal rozhlásit jeho otec, ale vražda, o které právě Jindřich z Frejštejna věděl víc, než ostatní. Rychle schoval sponu do záňadří a vyběhl za Jakubem.

„Kohopak to tu máme?“ uslyšel najednou Jakub za sebou nepříjemný hlas. Otočil se a uviděl jednoho z královských vojáků, který byl všem dobře znám svou surovostí. Ozbrojenec pevně držel Viléma za košili na hrudi a zblízka mu hleděl do obličeje.

„To není nikdo, to je jen kluk, co slouží v kuchyni.“ honem za něj odpověděl Jakub. Druhý se po něm podíval: „A to víš jak?“ zeptal se podezíravě.

„Říkal jsem přece, že jsem tu byl už před tím. Jak jsme se dostali do hradu, hned jsem běžel do komnaty toho mladého darebáka, chtěl jsem si s ním vyrovnat starý dluh. Ale nenašel jsem ho. S tímhle klukem jsem se srazil na chodbě,“ lhal sebevědomě Jakub.

„Takže to není ten fracek Vilém?“ ubezpečoval se ještě voják.

Jakub se hlasitě rozesmál: „Tenhle? Vždyť se na něj podívej? Copak nevidíš, jak vypadá?“

„Aby ses nezbláznil. Splést se přece může každý,“ zamračil se voják, vztekle Viléma odstrčil, až ten málem upadl a pokračoval chodbou dál.

Vilém cítil, jak se mu třesou nohy a chvějí ruce. Na strach ale nebyl čas. Jakub ho chytil za ruku a táhl ho ke schodům. Po těch seběhli dolů a honem odhrnuli staré kožešiny, které visely na zdi. Pod nimi se objevila malá železná dvířka. Vilém v duchu děkoval bývalému purkrabímu Adalbertovi z Lípy, že jim o nich před svou smrtí řekl. Ale to je už Jakub spěšně otevíral a strkal do Viléma, aby začal lézt dolů. Tomu to moc nešlo a poslední kousek cesty po hradní stěně dokonce nezvládl a spadl. S těžkým zuchnutím dopadl na zem a zkřivil tvář bolestí, jak si narazil zadek. Jakub si počínal mnohem šikovněji a za chvíli už stál bezpečně po jeho boku.